

Παρακολούθησα, επισταμένως, την έβδομη ειδική διαδρομή του ράλυ της Γαλλίας, από ζωντανή τηλεοπτική κάλυψη στους δρόμους του Στρασβούργου. Στη σκιά λοιπόν του Ευρωπαϊκού κοινοβουλίου, με υγρασία 65%, παρουσία ελάχιστου κόσμου και αρκετών φωτογράφων, τα έντεκα πρώτα πληρώματα ήρθαν στα σπίτια μας μέσα από τον τηλεοπτικό δέκτη από το συνδρομητικό κανάλι, που καλύπτει το WRC

Ήταν μια διαδρομή ενάμιση περίπου χιλιομέτρου, που κάλυπταν οι αγωνιζόμενοι τρεις φορές ώστε να συμπληρωθούν τα 4,67 χλμ. του συνολικού μήκους της.

R. Clark - J. Porter στο ΙΣΤ' Δ.Ρ.Α. ('68) κατεβαίνοντας τον Κέδρο. Η κλασική εικόνα του Φ.Φ.Φ.

Στενή, οριοθετημένη από «ζέρσεϋ», με την μοναδική κάπως γρήγορη και φαρδιά ευθεία να φέρει εμπόδια ώστε να υποχρεώνει τα αυτοκίνητα σε ζικ ζακ, για να μειώνεται η ταχύτητά τους, με ένα πήδημα κάτω από διαφημιστική αψίδα, από την οποία μόλις πέρασαν τα πληρώματα ξεπηδούσαν δυο μεγάλες φλόγα

Αρκετά πλάνα «καίγονταν» από τους προβολείς των αυτοκινήτων, άλλα πιο εντυπωσιακά, από ενάερια κάλυψη που μας έδειχαν μια ευρύτερη άποψη. Μόλις έφταναν στο «στοπ» της ειδικής, οι οδηγοί ήταν υποχρεωμένοι να δεχτούν την ανάκριση του τηλεοπτικού ρεπόρτερ.

Αυτό ήταν. Μια απολύτως αδιάφορη «ραλιστικά» πόλη, σε μια απολύτως αδιάφορη «δεξιοτεχνική» ε.δ., με αναίτια πελώρια τηλεοπτική κάλυψη – προβολή, διάλεξαν οι επικεφαλής του WRC show να μας πλασάρουν το προϊόν τους.

Για όσους έχουν παραστάσεις που φτάνουν πενήντα, σαράντα, τριάντα, ακόμα και είκοσι, χρόνια νωρίτερα, το θέαμα με μια μόνον λέξη μπορεί να περιγραφεί: Θλιβερό.

rallye de France 2014. Αι φλόγαι της s.s. 7

Αν αυτή είναι η εικόνα των πραγμάτων που πρέπει να ακολουθήσουμε, ώστε να ξαναβάλουμε το Δ.Ρ.Α. σε αυτό που αποκαλούμε Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Ράλυ (ανεξάρτητα από την γνωστή οικονομική ανακολουθία που μας μαρκάρει), δεν αξίζει τον κόπο ούτε να το συζητάμε.

Αν οι στόχοι μας είναι να μετατρέψουμε ένα ανοιξιάτικο βράδυ, κάποια Ελληνική πόλη σε Στρασβούργο, για αυτό το λυπητερό «γύρω γύρω όλοι», όχι ευχαριστώ.

Κι ας σταματήσει αυτή η αυθάδης υποκριτική συμπεριφορά για τα «χάλια μας», από όλους όσους αντιμετωπίζουν το Δ.Ρ.Α. ως δουλειά. Η πονηρία τους, αδυνατεί πλέον να καλύψει την υστεροβουλία τους.

Στο τέλος, αν το θέλουν τόσο πολύ, ας κάνουν ότι πρέπει ώστε να το πάρουν, να το οργανώνουν να το χαίρονται και να προσπαθούν να μας πείθουν περί του ράλυ των θεών. Στην εποχή των ελαστικών συνειδησεων, της απουσίας βασικής παιδείας, της βασιλείας

των μανατζαρέων, των πιαρατζήδων, και των λοιπών μικρών τίποτα, χάρισμα τους.

Ούτως ή άλλως είναι μέσα στο κλίμα της εποχής, με το περιτύλιγμα πιο αστραφτερό από το περιεχόμενο. Εμείς οι υπόλοιποι, θέλουμε κάτι τέτοιο; Σαν μια πρώτη, προσωπική, απάντηση: Όχι ευχαριστώ...